

Arbejdende identiteter

Virkeligheder og utopier

Af Ala Jamal Zareini, Ida Sinread Castella McDonald,
Thea Skaanes & Siri Mørch Pedersen

I 1997 introducerer Jonathan Schwartz Jordens Folks temanummer *Arbejde* med følgende:

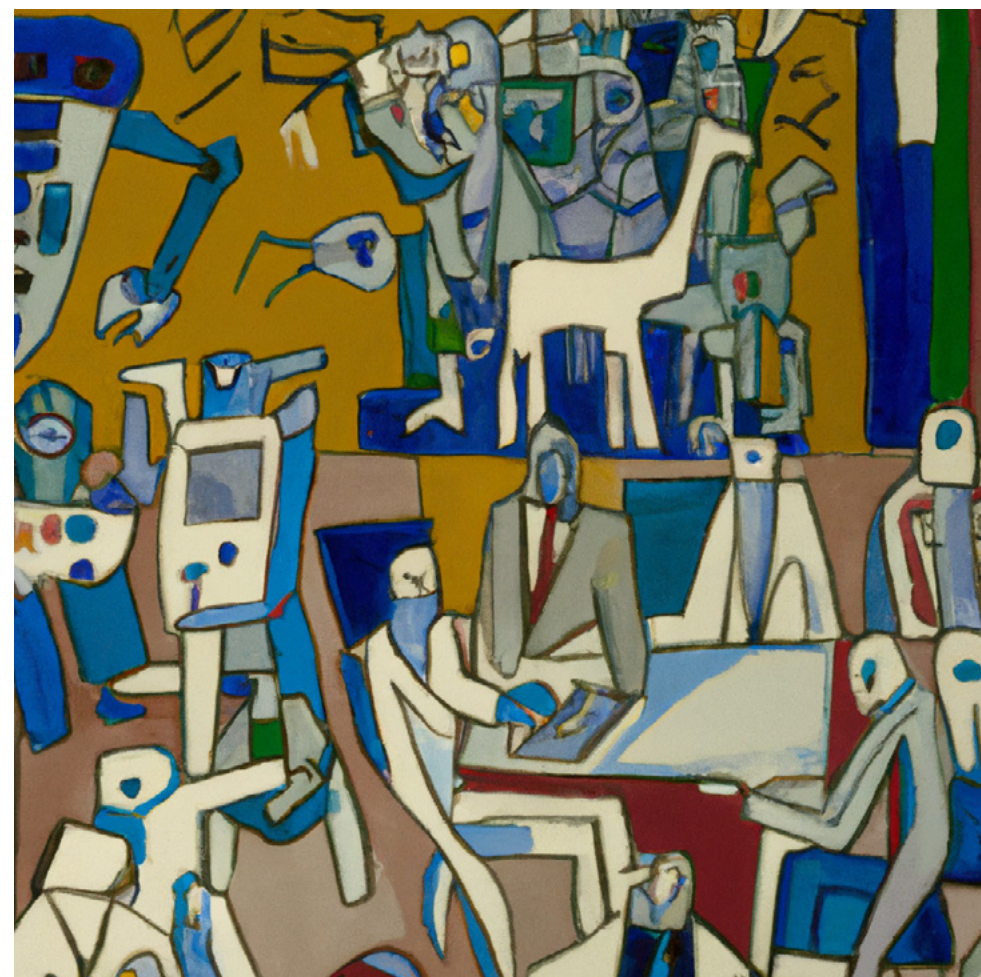
“Det er under alle omstændigheder en kendsgerning, at arbejde som tematisk felt lever en skyggetilværelse, mens andre emner som etnicitet, miljø, køn og identitet har indtaget hovedscenen [...] Hvis redaktørerne af Jordens Folk for 20 år siden havde foreslået et nummer med temaet ‘arbejde’, ville artikler om ‘arbejderklassen’ have domineret indholdsfortegnelsen. Skibsværfter, bryggerier, stålvalseværker og tekstilindustrier ville have været de foretrukne felt-lokaliteter [...] Måske lever vi antropologer i en post-Fordistisk verden i den forstand, at fabrikshaller og samlebandsrutiner, som Henry Ford startede for hundrede år siden i Highland Park i Michigan, ikke længere er paradigmet på arbejde og produktion. Nu er det måske snarere i de kommunale kontorlandskaber med deres edb-maskiner, at vores forestilling om arbejde i informationssamfundet er lokaliseret. Informationssamfundet viser sig også ved, at en stor del af den tunge industri lukker i vores del af verden og placeres i lavtlønsområder andre steder. Fabrikker, som tidligere var rammen om fremmedgjort arbejde, er nu blevet til museumsbygninger, teatre og koncertsale [...] Betyder det, at vi omsider er fremmedgørelsen kvit? Eller at fremmedgørelsen har skiftet ansigt og skal findes andre steder?”

På samme måde som Schwartz i introduktionen oplever, at arbejde, både i praksis og som tema, gennem tyve år er undergået en stor forandring, kan antropologer i dag stå med en lignende oplevelse. Og dog, for på trods af at arbejde og dets rolle i samfundet i højere grad transcenderer landegrænser og tidszoner og undergår en stadig større forandring i lyset af udviklingen af AI og andre teknologiske fremskridt, så er nutidens antropologer, ligesom de var det i det 20. århundrede, interesserede i at undersøge arbejde; dets relation til ulighed, magt, modstand, teknologier og dets symbolske og økonomiske betydning i samfundet.

Arbejde lever ikke ligefrem en “skyggetilværelse” i antropologi, som Schwartz skrev i 1997. Tværtimod har arbejde ædt sig ind på andre områder af vores felt, så det nu er et tema, som ofte er koblet til andre tematikker og empiriske fænomener. Siden slutningen af det forrige århundrede har antropologer

især undersøgt arbejde i sammenhæng med køn, migration, udviklingsarbejde, globalisering og digitale teknologier. Anna Tsings værk *The Mushroom at the End of the World: On the Possibility of Life in Capitalist Ruins* fra 2021 er et eksempel på denne tematiske sammenfiltring i dets undersøgelse af arbejde, som rækker ud over dets empiriske genstandsfelt. Tsing kunne nøjes med at skrive om svampesamlerne og svampens betydning for deres liv, men så havde vi kun fået lov til at se én enkelt flise, uden at vide, at den var en del af en mosaik. I dette tilfælde globalisering og kapitalisme.

Arbejde er netop som en mosaik, en sammensat arena, som både eksponerer og skjuler underliggende strukturer omkring social organisering, familiemønstre, udvekslingsprincipper, økonomi, teknologi, køn, magt og stratifikation. På den måde har arbejde klare forbindelser til tematikker, som rækker ud over dets praktiske funktion.

“ Der er næppe mange, der vil protestere imod, at arbejde og ulighed er tæt forbundne. Ulighed, selektiv adgang og komplekse magtforhold er stadig centrale elementer i et verdenssamfund, hvor arbejdstagere kæmper for rettigheder og anerkendelse.

I dette temanummer præsenterer vi en række artikler, som på forskellig vis behandler ‘arbejde og dets betydning. Tilsammen udgør de indsigtfulde perspektiver på arbejde anno 2024. Med udgangspunkt i temanummerets artikler gennemgår vi i denne introduktion de tematikker, som forfatterne berører, og som deres bidrag har givet anledning til at belyse.

Arbejdet former vores liv og fællesskaber

Det er ikke underligt, at arbejde har været anset for en nøgle til beskrivelsen af samfund, hvor selve betegnelsen af de klassiske samfundstyper blev hentet i beskrivelser af arbejdsmetoder blandt andre jæger-samler, pastoralisme og agerdyrkere. Kapitalismens ophøjelse af kapital og produktionsmidlerne – og måden du kan maksimere begge på – som den væsentligste værdi i samfundet har løbende været udsat for kritik. Mest kendt er Karl Marx’ og Friedrich Engels’ kritik af kapitalismens indbyggede interessekonflikt mellem kapitalisterne og arbejderne, og at denne interessekonflikt ville føre til stadig grovere udnyttelse af arbejdere for at sikre konkurrencedygtighed med fortsat vækst og kontinuerlig investering i produktionsmidlerne. Konflikten ville ifølge Marx og Engels lede til så dårlige arbejdsforhold, at det ville kulminere i en revolution, som ultimativt ville være enden på det kapitalistiske system. Mange debatterer, hvorvidt vi står over for en kulmination nu ud fra en betragtning om, at kapitalismen er kammet over fra at drive udvikling, teknologi og velstand til at være et system, som nu i højere grad skaber globale problemer end løser dem. Andre er gået skridtet videre og diskuterer, hvordan systemskiftet vil tage sig ud: vil det tage form af revolution, krig,

et totalt kollaps, som ikke er styret af os mennesker, men overladt til usentimentale kræfter fra en raserende biodiversitetskrise eller ser vi allerede et alternativt systems fremvækst, og hvis ja, hvilke af de mange fremvoksende bud vil det blive? Andre argumenterer for at netop kapitalismen og det frie marked er løsningen på de mange verserende kriser: Efterspørgslen på løsninger skaber, gennem konkurrence, vilkårene for innovation, som er nøglen til blandt andet at løse klimakrisen for eksempel via grønne investeringsstrategier og udvikling af ikke-fossile brændstoffer. Uagtet ens holdning til kapitalismens effekter har den i praksis haft stor indflydelse på vores arbejdsidentitet.

Senkapitalismen fremelskede ‘arbejdsidentiteten’ og skabte inflation i arbejdstitler, der på samme måde som vækstrater blev styrket med engelske gummitermer og smartness. Frem for arbejdet i sig selv var det arbejdets ydre, såsom titler og adgang til forestillede fællesskaber (eller ‘netværk’), og frugten, det vil sige det, du udvekslede tid og kapacitet for, og hvordan du kunne omsætte det til synlige markører og symboler, som fik en performativ karakter i den sociale klassificering. Bagsiden var en overdreven meningstillæggelse af arbejdet. Arbejdsidentiteten er kompleks og i høj grad knyttet til kulturen på arbejdspladsen. Netop dette skriver Birgitte Romme Larsen om i artiklen “Da en arbejdsplads flyttede fra København til Nakskov”. Her beskriver hun mødet mellem nye lokale medarbejdere og gamle medarbejdere, som har holdt fast i jobbet på trods af decentralisering, og som har påtaget overleveringen af ikke blot arbejdspladsens opgaver, men også gennem en personificering af virksomheden – dens identitet. Sammensmeltningen af identitet og arbejde er dog ikke udelukkende positiv; vi ser eksponentiel vækst i ensomhed,

sygemeldinger og folk, der synes at falde i den ‘kamp’ alle ellers skulle ind i.

Der er kommet en revne, en adskillelse, som har tilvejebragt en konstruktiv afstand, vi som antropologer befinder os så godt i, til at observere den form for arbejdsdyrkelse, som kapitalismen har budt på. Kritiske historier dukker op og spørgsmålene står i kø: Hvorfor følger livsglæden ikke med i de økonomiske vækstkurver, der trods udsving skabes år for år? Hvad er det for samfund, vi skaber og reproducerer? Kan man gøre noget andet? I Johanne Bro Lindblads artikel “At arbejde af lyst og ikke af nød” følger vi Tiny House byggere, som søger en reorientering af en hegemonisk diskurs om, hvad et godt arbejdsliv i den senmoderne verden indebærer. Deres valg af husform tillader dem at arbejde mindre. I dette fællesskab prioriteres tiden til relationer og meningsfulde arbejdsopgaver frem for arbejdspladsens krav og den økonomiske afhængighed af et 8-16 job.

Arbejdets værdi

Værdien af arbejde, og hvordan det værdsættes, har altid været til diskussion og forhandling. I dag fylder især diskussioner om værdisættelsen af arbejde i velfærdssektoren. Diskussioner som ikke blot beror på strukturelle og økonomiske argumenter, men værdsættelse af velfærdsprofessionelles arbejde i varetagelsen af en demokratisk velfærdsstat. Værdier som er tæt forbundet til særlige forståelser af et værdigt liv og solidaritet.

Antropologer har diskuteret og beskæftiget sig med værdi med henblik på at forstå dets rolle i sociale og kulturelle sammenhænge siden disciplinens oprindelse. Efter årtusindskiftet er der opstået en fornyet antropologisk interesse i værdi og dets betydning for samfund. Nærværende tids-

skrift dedikerede sågar et nummer til værdi i 2017. Der findes dog ingen konsensus om, hvad værdi er, hvordan antropologer bør studere værdi, og hvad man i så fald kan bruge studierne til at udlede om rollen af værdi i samfund. Antropologen David Graeber, kendt for blandt andet bogen *Toward an anthropological theory of value* fra 2001, var fortaler for en antropologisk værditeori. For Graeber er sociale verdener ikke blot en samling af mennesker og ting, som er forbundne, men projekter som er gensidigt skabt, og som i fællesskab pro-

duceres og reproduceres. Disse projekter, de sociale verdener, skabes i lyset af særlige værdier, som mennesker efterstræber og efterlever. Noget har altså værdi når det tilstræbes, uagtet om det kan vareliggøres eller kan indgå i en transaktion.

I Liane Krogh Bæks, Abir Mohamad Ismails & Johanne Korsdal Sørensens bidrag om kvinder med flygtningebaggrunds vej til arbejdsmarkedet synliggøres de iboende værdihierarkier i specifikke arenaer – hjemmet, familien og arbejdsmarkedet – og forhandlingen af værdier, når disse overlap-

per. Værdier navigeres og omprioriteres baseret på arenaens betingelser; ofte foranlediget af arenaens dominerende politiske og moralske orienteringer. Det er øjensynligt, at kvinderne først oplever, at de bidrager til samfundet, er “selvstændige kvinder” og gode rollemodeller, når de indgår i det danske arbejdsmarked. I denne henseende er det ikke kun arbejdets økonomiske værdi for samfundet, men sociokulturelle værdier forbundet med arbejde, som er afgørende for kvindernes selvforståelse og ‘arbejdsidentitet’.

I Amalie Bakkær Munk Andersens bidrag, “I frivillighedens tjeneste”, indgår de frivillige ikke i arbejdet for den monetære fortjeneste, men på baggrund af særlige moralske orienteringer; orienteringer som tager afsæt i faglige og personlige værdier. De frivilliges omsorgsarbejde er en efterspurgt “vare” i et land, hvor velfærdsydelse støt forringes. De frivilliges arbejde hyldes af landets kommuner og af regeringen, som ligesom andre før den, har løftet sløret for, at pårørende og civilsamfundsaktører i højere grad skal være med til at indgå i at afhjælpe den stigende omsorgsbyrde, der er forbundet med en aldrende befolkning. Vi skal “løfte i flok”. Det er altså arbejde som i højere grad skubbes uden for arbejdsmarkedets økonomi og betingelser. I stedet er de frivilliges arbejde blevet revalueret som en moralsk praksis, som bygger på værdier om solidaritet og kollektivet; værdier som uægteligt er forbundet med den danske velfærdsstat.

Begge artikler belyser, hvordan arbejdets værdi legitimeres og forhandles med afsæt i dets relation til arbejdsmarkedet og den danske stat. Ikke mindst synliggøres de værdier, som afstedkommer af arbejde; det er ikke blot en funktion for at tjene til føden, men en vigtig del af kvindernes og de frivilliges selvforståelse som henholdsvis entreprenante selvstændige kvinder og solidariske borgere.

Ulighed, prekariatet og komplekse magtforhold

Der er næppe mange, der vil protestere imod, at arbejde og ulighed er tæt forbundne. Ulighed, selektiv adgang og komplekse magtforhold er stadig centrale elementer i et verdenssamfund, hvor arbejdstagere kæmper for retigheder og anerkendelse. Uligheden i relation til arbejde kommer til udtryk på mange måder; i måden forskellige typer af arbejde værdisættes diskursivt på tværs af brancher, hvor især kvindedominerende fag aflønnes lavere, men også konkret i prekære arbejds- og lønvilkår. Muligheden for at få arbejde og lønindtægt er en væsentlig drivkraft for migrationsstrømme; aspirerende arbejdstagere forlader deres hjemland i jagten på et bedre liv, og arbejde er her midlet til målet. Således flytter mange sig fra det globale syd til det globale nord i håb om at finde arbejde, ofte så de kan sikre fremtiden for deres familier ved at sende midler hjem til dem. Bevægelsen går også den anden vej, men under helt andre forudsætninger. For mennesker, der er socioøko-

nomisk velstillede, er det snarere hele verden, der kan byde sig som et potentielt arbejdsmarked, og som åbner et væld af muligheder. Migration på baggrund af ulige livsmuligheder har længe været et populært antropologisk genstandsfelt, men den teknologifacilerede og digitaliserede virkelighed gør kun sammenhængen mellem arbejde og ulighed mere aktuell i dag.

Sammenhængen mellem arbejde og ulighed sættes på spidsen i meget af det moderne daglejer- og lavtlønsarbejde på multimerskontrakter som globalt ses inden for flere og flere brancher såsom restaurationsbranchen, servicefag, lagerarbejde og andet ufaglært arbejde. Dette skildres i fotograf Søren Zeuthen og journalist Peter Rasmussens prisvindende fotoetnografiske bog *Working Poor Road Trip* fra 2021 med fortællingen om et europæisk arbejdsmarked, hvis strukturer skaber en stor gruppe af arbejdere, for hvem meningsgivende arbejde – og arbejde som selvrealisering og statusgivende – er en uopnåelig illusion. Flexibilitet er et nøgleord for disse arbejdstagere, og det er tæt koblet til den digitale udvikling. Via apps kan man hurtigt få besked om, hvor og hvornår den daglige løn kan tjenes, og det er forventet, at arbejdstageren siger ja, når chancen for arbejde byder sig, og ikke stiller modkrav – ellers risikerer man ikke at blive tilbudt arbejde fremover. Disse arbejdstagere har sjældent noget valg og usikkerheden er et grundvilkår, når arbejdslivet lægges i hænderne på algoritmer, som afgør om du får penge til mad på bordet i aften. En yderligere konsekvens af teknologificeringen er, at den muliggør en øget overvågning. Ansatte kan bedømmes af kunder, som ved hjælp af stjerner kan markere deres tilfredshed med arbejdet. Overvågningen og tidsstyringen af det enkelte menneske kan være så stram, at den måde som arbejdet struktureres på, har betydning for medarbejderes muligheder for at organisere sig i fagforeninger, hvor igennem kampen for bedre arbejdsvilkår kæmpes.

I nærværende tidsskrift har Emilie Holm behandlet flere af de ovenstående tematikkens forbundethed i sin artikel om au-pairs i Nordsjælland og deres arbejdsvilkår og overvejelser. Emilie Holm beskriver modsætningsforholdet i den rolle synlighed spiller i au-pairernes arbejde. De er på den ene side overvåget af kameraer visse steder i hjemmet og på den anden side ganske usynlige i det danske samfund, hvor de har dårlige muligheder for at sige fra eller organisere sig som gruppe. Således understreges det, at uligheden, den globale migrationsstrøm fra syd til nord og det globale prekariats ulige arbejdsforhold i høj grad eksisterer og trives i Danmark.

Teknologi som arbejder

Mens uligheden der produceres og muliggøres af teknologisering og digitaliseringens optimering af arbejdskraft kan give en fornemmelse af ansatte, der ses som maskiner, begynder nye teknologier, som Artificial Intelligence (AI) at fremstå lig mennesker eller menneskelig, om man vil. Forfatteren Olga Ravn beskriver i *De ansatte* fra 2018 en arbejdstagers refleksioner

med følgende ord: “Bag ruderne stod en menneskelignende ansat, en prototype helt stille, med ryggen til os. (...) Jeg vidste ikke hvem jeg tilhørte i hans øjne. Om jeg var menneskelig, eller om jeg var en ting i live.” Olga Ravn stiller skarpt på et af de vigtigste vilkår for arbejde i dag, nemlig hvordan teknologi er uundgåeligt filtret ind i vores arbejdsliv, hvordan arbejdets form og karakter ændres i takt med teknologiske fremskridt, og hvordan grænsen mellem kunstig og ægte bevidsthed bliver tiltagende porøs. Teknologier har gennem tiden haft stor betydning for arbejde og har på forskellig vis erstattet, suppleret og forstærket effekten af menneskeligt arbejde.

Mens antropologer siden fagets begyndelse har været optaget af, hvordan vi transformerer materiel kultur gennem arbejde, og hvordan de materielle produkter af dette arbejde var udtryk for kultur, så har vi traditionelt været mindre optagede af den teknologi, der muliggjorde transformationen. Hvor teknologi før var teoretisk defineret ved det materielle, det fysiske værktøj, som kunne lette arbejde, så argumenterer Bruno Latour i sit afgørende værk *We have never been modern* fra 1993 for, at teknologi ikke er modsat det sociale, men et immanent aspekt af det sociale. Teknologi er, ifølge Latour, en aktiv skaber af sociale dynamikker og arbejdsprocesser. Mennesker og teknologi opfattes som ligeværdige aktører i et relationelt netværk. Dette perspektiv åbner op for en nuanceret analyse af teknologiens integration i arbejdsprocesser, hvor teknologi materialiserer viden, teknikker og sociale processer. Introduktionen af nye teknologier rejser dermed spørgsmål om deres evne til at påvirke menneskers adfærd og viden. Samtidig er der etiske implikationer forbundet med de teknologier, der optræder i vores arbejde og liv, uden at vi nødvendigvis lægger mærke til dem; det være sig deling af private data med store virksomheder, overvågning af medarbejdere eller det silicium, der skal til for at lave mikrochips til alt fra kaffeautomater til iPhones, som udvindes af arbejdere i det globale syd, der arbejder under slavelignende vilkår. Også det antropologiske feltarbejde påvirkes af nye teknologier. For at forstå vores informanter, der i stigende grad lever digitale liv, må antropologer i deres etnografiske arbejde vende sig mod “virtuelle metoder” og bruge internetværktøjer og kommunikationsplatforme, der synliggør de sammenfildrede forbindelser, som de nye digitale teknologier skaber. Her har Sarah Pink i *Digital Ethnography* fra 2015 frem-

“ En ting er sikkert: Forståelsen af arbejde og dets rolle i det danske samfund er i opbrud.

lagt et nyt metodesæt til at beskæftige sig med den måde nye digitale teknologier kan spille en rolle i den epistemologiske proces og argumenterer for, at det ikke giver mening at skelne mellem kunstige og naturlige miljøer, men at antropologer i deres arbejde må kombinere online og offline sociale kontekster. Nye teknologier åbner op for at antropologer i stigende grad må vende sig mod *mixed methods* for at kunne undersøge og forstå sociale virkeligheder.

Med fremkomsten af nye kunstige intelligenser (AI), der på overbevisende vis kan skrive digte, lave kommunikationstekster, grafik og marketing, varsles en omvæltning- og omfordeling af viden, egenskaber og muligheder. Arbejdstagere samarbejder, tilpasser eller protesterer imod dette teknologiske frembrud – senest med strejken- de manuskriptforfattere i Hollywood og skønlitterære forfattere, der sagsøger ChatGPTs skabere for at bruge deres værker i den omfattende datafodring, der har gjort sprogmodellen så succesfuld. AI er i sandhed en teknologi, der bliver en aktiv deltager i skabelsen og spredningen af viden og er forankret i komplekst – måske også uigennemskueligt – netværk af forbindelser.

Den menneskelige hjerne er – påstås det – erstattet. Hvad betyder den nye teknologi for det videnssamfund vi ser ind i? Jacob Mohr diskuterer betydningen af indtoget af letanvendelige kunstige intelligenser, som AI-værktøjet ChatGPT, i sit futuristiske essay. Han argumenter for en “genfortryllelse” af samfundet (modsat Max Webers “affortryllelse”), hvor hyperavanceret teknologi kommer til at fremstå magisk, da

lægmænd ikke har indsigt i, hvordan teknologien faktisk virker. Essayet peger på et paradigmeskift i fremtiden og på tendenser som mindfulness, spiritualitet og genskabelsen af håndværkstraditioner som modsvar og kontrast til automatisering. Vi ser ind i en fremtid, hvor teknologi – igen – kommer til at forandre vores måde at arbejde og tænke på, og spørgsmålet er hvordan maskine og menneske, AI og bevidsthed kommer til at påvirke, ændre og forme hinanden.

Arbejdets foranderlighed

I denne udgave af Jordens Folk har vi ønsket at belyse forskellige antropologiske perspektiver på arbejde og dets afgørende betydning for mennesker og samfund. De forskellige artikler berører tematikker, gamle som nye, som primært er positioneret i en dansk og vestlig kontekst. Selvom arbejde – både for den enkelte arbejder og som empirisk og teoretisk fænomen for antropologer – har undergået store forandringer siden Jonathan Schwartz’ introduktion til *Arbejde* i 1997, er der mange steder i verden stadig et stålfast asymmetrisk og dikotomisk forhold mellem ‘arbejder’ og ‘kapitalejer’. Sidstnævnte udnytter fortsat førstnævnte uden forbehold for dennes rettigheder. Vi har stadig ikke set det endelige arbejderoprør sådan som Marx og Engels forudså det, men for arbejderne er der kommet nye former for modstand af kapitalismens iboende arbejdsdyrkelse. Dette ses blandt andet med tendensen *Quiet quitting*, som har spredt sig fra USA til andre vestlige lande, med formålet at arbejde mindst muligt uden at miste sit job. *Quiet quitting* er, ud over at være en mavepuster på vækst-idealiserende økonomer, eksemplarisk til at illustrere forskellen på arbejde og arbejdere i dag. Det er svært at forestil-

le sig syersker på en tøjfabrik i Bangladesh eller medarbejdere i en Amazon pakkecentral *quiet quite*. Det er øjensynligt, at teknologiske fremskridt for nogle understøtter deres ønske og behov for at arbejde mindre, for eksempel ved brug af AI til løsning af arbejdsopgaver, hvor det for andre i højere grad er med til at styre og overvåge deres produktivitet.

Herhjemme viser modstanden sig i de verserende diskussioner mellem arbejds- og samfundskritiske borgere, såsom Maj My Humaidan, forfatter til *Ærø Manifestet* fra 2023, og politikere. Humaidan taler for at arbejdet skal indrettes efter den enkeltes livssituation frem for det omvendte og bekymrede politikere, som eksempelvis Kaare Dybvad, kritiserer – i velfærdsstatens økonomiske tjeneste – dette voksende oprør mod fuldtidsarbejde, pakket ind i socialdemokratisk værdiladede termer som solidaritet og arbejdspligt. Præmissen er, ifølge politikerne, at borgerne skal arbejde mere, for at vi kan blive ved med at have råd til velfærd. Både arbejdsugens indretning og arbejdets mening debatteres heftigt. Med Mette Frederiksens ord, fra et reformudspil i 2021, så skal vi “(...) aflive den sejlivede myte, at det at gå på arbejde skal være lystbetonet.” En ting er sikkert: Forståelsen af arbejde og dets rolle i det danske samfund er i opbrud.

Arbejde har været og vil fortsat være en nøgle til forståelsen af samfund på tværs af tematikker som moral, værdi, mening, teknologi og køn, og dette temanummer giver et glimt af, hvordan arbejde som antropologisk emneområde og i praksis fortsat forandrer sig og former vores fælles fremtid. Om tyve år vil andre måske granske dette tidsskrift og se det som et spejl af den tid, vi befinder os i.

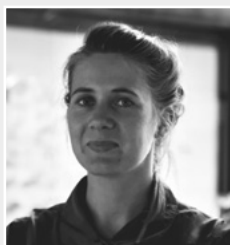
Billeder i artiklen er skabt med DALL-E AI (<https://openai.com/dall-e-2>).

Forslag til videre læsning

Tsing, A. L. (2021). *The Mushroom at the End of the World: On the Possibility of Life in Capitalist Ruins*. Princeton University Press.

Plambeck, S. (2023). *Global Sex. Hvad sexarbejdere ved om kærlighed og kapitalisme*. Hans Reitzels Forlag.

Graber, D. (2018). *Bullshit Jobs: A Theory*. Simon & Schuster.

Om forfatteren

Ala Jamal Zareini er ph.d.-studerende ved Københavns professionshøjskole og Københavns Universitet ved Institut for Antropologi. Hendes ph.d.-projektet undersøger, hvordan formelle og uformelle aktører i en ældrektor under pres forhandler og samarbejder om at yde omsorg for plejkrævende ældre, på tværs af generationer og institutionelle grænser. Projektet beskæftiger sig især med, hvordan institutionelle logikker og forskellige omsorgsidealer gør sig gældende i forhandlingen af, og samarbejdet om, den omsorg, som udføres for plejkrævende ældre.

Siri Mørch Pedersen har en kandidatgrad i antropologi fra Københavns Universitet. Hun er PhD-studerende ved Center for Rusmiddelforskning på Aarhus Universitet, hvor hun undersøger voldserfaringer blandt udsatte stofbrugere, der lever i hjemløshed, og har særligt fokus på, hvordan der skabes personlig sikkerhed, lokale forståelser af retfærdighed samt på muligheder og udfordringer forbundet med at forebygge vold på boformer for hjemløse og socialt udsatte rusmiddelbrugere.

Thea Skaanes, ph.d. er socialantropolog og arbejder som museumsinspektør med ansvar for Afrikansk kulturarv på Världskulturmuseerna i Sverige. På museerne arbejder hun med udstillinger, forskning og samlinger. Gennem sin forskning har Thea fokus på kosmologi, ritualer og genstande med kraft – men har også skrevet om jæger-samlere dyre-menneske relationer og deleøkonomi.

Ida Sinread Castella McDonald har en kandidatgrad i visuel antropologi fra Aarhus Universitet. Hun har beskæftiget sig med fængselsindsatte, overvågning og teknologi. Hun arbejder som kulturformidler og med litteratur.